

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. O.**
zastoupen Mgr. Žanetou Pröll, advokátkou sídlem 702 00 Ostrava,
28. října 3390/111a

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021 č. j. MSK 76468/2021, ve věci
přestupků

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 18. 5. 2021 č. j. SMO/264758/21/DSČ/Mich ve věci přestupků podle

Shodu s prvopisem potvrzuje

§ 125c odst. 1 písm. 1 bod 2 a podle § 125c odst. f bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prakticky jen zrekapituloval závěry správního orgánu I. stupně a bez jakékoli bližší argumentace se s nimi ztotožnil, podstatné námitky věcně vůbec nevypořádal, pouze u části z nich formálně konstatoval jejich nedůvodnost, některé námitky opomenul vypořádat vůbec. Žalobce v žalobě nespecifikoval, které námitky žalovaný nevypořádal. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že mu odepřel možnost projednat věc v odvolacím řízení při ústním jednání za jeho přítomnosti. V rozporu s ust. § 80 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný nenařídil ústní jednání, ani jej nevyslechl, přestože mu to v případě nezbytnosti pro řádné zjištění skutkového stavu a pro uplatnění práv obviněného zákon ukládá z úřední povinnosti. Žalovaný rovněž neprovedl jím navrhané důkazy. Konstatoval, že v rámci podaného odvolání tvrdil, že došlo k rozepři mezi ním a jedním ze zasahujících policistů a navrhl k jejímu prokázání důkaz celým nezkráceným záznamem z místa šetření přestupku tak, jak jej dle své svědecké výpovědi pořídil a má k dispozici svědek V. Existence takové rozepře přitom mohla za dané důkazní situace zpochybnit nestrannost přístupu zasahujících policistů. Žalobce dále uvedl, že navrhl a doložil jako důkaz k vyvrácení závěrů správního orgánu I. stupně o tom, že se proti postupů policistů ohradil účelově až v průběhu ústního jednání svoji e-mailovou komunikaci s Městským ředitelstvím policie Ostrava, konkrétně e-mail ze dne 23. 12. 2020 a odpověď na něj od npr. Ing. Bc. T. Ch. z téhož dne. V této komunikaci se k přestupkům i postupu policistů jasně vyjádřil a událost i zasahující policisty jednoznačně identifikoval. Chtěl do formuláře oznámení přestupků nahlédnout a poříditi si kopii, aby věděl, jak celou záležitost včetně jeho vyjádření zaznamenali, ale přístup k dokumentu mu byl odmítnut. Provedením takového důkazu přitom mohly být nejen vyvráceny nejen závěry ohledně toho, že žádné námitky proti sdělenému podezření ze spáchání přestupku dle výroku druhého policistům nesdělil, ale též zpochybněna věrohodnost a správnost informace „bez vyjádření“ uvedené v listinném důkazu oznámení přestupku sepsaném svědkem V. Žalovaný žádný z výše uvedených důkazů neprovedl a k tomu pouze obecně uzavřel, že má zjištěný skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností. Co se týká důkazů videozáznamem, k tomu žalovaný dokonce uvedl, že mu není zřejmé, o jakém videozáznamu hovoří, přestože jednoznačně uvedl, že jde o záznam pořízený policistou V. v inkriminované době. Žalovaný mu tak odepřel možnost provedení jím navržených důkazů, které byly způsobilé změnit skutkové závěry.
3. Žalobce dále namítal ve vztahu ke skutku uvedenému ve výroku I., že zvláštní registrační značku při převzetí vozidla, i následně při nastoupení do vozidla před zahájením jízdy dne 30. 11. 2020 dobře viděl a neměl důvod o vhodnosti umístění či viditelnosti zvláštní registrační značky jakkoliv pochybovat. Toto doložil i fotografiemi vozidla v místě, kde jej přebíral. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně o irevelanci skutečnosti jím uvedených, vůbec se jimi věcně nezabýval a uzavřel, že odpovídá za vozidlo, které řídí a je jeho odpovědností zajistit, aby byla převozka umístěna v souladu se zákonem. Žalovanému vytkl, že stejně jako správní orgán I. stupně vůbec neaplikoval na zjištěný skutkový stav § 15 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a

řízení o nich, a prakticky vyslovil jeho objektivní odpovědnost za umístění převozkou. Správní orgány tak vůbec nevyhodnotily a nevypořádaly jím namítané a doložené výše uvedené okolnosti, podle kterých nevěděl a vzhledem k těmto okolnostem a svému postavení jako kupujícího nového vozidla ani nemohl předpokládat, že jízdou neregistrovaným vozidlem s takto od prodejce na standardním místě umístěnou zvláštní registrační značkou, tzv. převozkou, viditelnou při příchodu k vozidlu a nastoupení do vozidla před jízdou, by se mohl dopustit takového zásadního přestupku potrestaného dle napadeného rozhodnutí, mj. zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

4. Za nepřezkoumatelný považuje závěr správních orgánů o nedbalostním zavinění. Odůvodnění neobsahuje žádné věcně uchopitelné zdůvodnění a vyhodnocení závěrů o zavinění a jeho formě. K tomu žalobce dále uvedl, že srozumitelně tvrdil a doložil, jak je uvedeno výše, že převozkou mu do zakoupeného vozidla umístil prodejce na standardním místě a takto ji při nastoupení do vozidla po jeho převzetí a následně při příchodu k vozidlu a nastoupení do vozidla před jízdou dne 30. 11. 2020 viděl a namítl v tomto smyslu nedostatek svého zavinění ve vztahu ke skutku uvedenému ve výroku I.
5. Žalobce dále namítal nesprávnost právních závěrů ohledně povahy a umístění zvláštní registrační značky. Správním orgánům vytkl, že nesprávně ztotožňují zvláštní registrační značku – převozkou a její povahu se standardní registrační značkou. Příslušná právní úprava, tj. zákon č. 56/2001 Sb. a vyhl. č. 343/2014, o registraci vozidel, přitom důsledně odlišují zvláštní registrační značku pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla od standardní registrační značky i všech ostatních registračních značek, a to zejména vzhledem k jejímu zcela krátkodobému a účelově velmi úzce vymezenému užití. Správní orgány nesprávně vyložily ust. § 32 odst. 2 ve spojení s § 33 odst. 6 vyhl. č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel tak, že převozkou má být v čistém stavu za snížené viditelnosti, čitelná na vzdálenost 40 metrů. Z obsahu § 32 odst. 2 uvedené vyhlášky se přitom standardním výkladem jeho jazykového vyjádření podává, že se výslovně týká tvarové úpravy tabulky podle místa, na které je umístěna tak, aby úpravou byla zachována její čitelnost. Následně je ve větě druhé posledně uvedeného ustanovení definováno kritérium čitelnosti pro takto tvarově upravené a umístěné registrační značky, tj. čitelnost v čistém stavu za snížené viditelnosti na vzdálenost nejméně 40 metrů. Tato formulace se tak netýká typizované zvláštní registrační značky – převozkou, pokud není vůbec tvarově upravovaná a prodejce ji umístil na místě obvyklém v souladu s podmínkami pro její umístění dle § 32 odst. 4 a § 33 odst. 5 vyhlášky o registraci vozidel. Žalobce zopakoval, že převozkou v daném případě do vozidla ani neumístil ani tvarově podle místa umístění neupravoval a zákon o podmínkách o provozu na pozemních komunikacích a vyhláška o registraci vozidel jasně určuje, že k tomu není v případě převozkou ani povinen ani oprávněn on, ale výslovně zákonem určený prodejce dosud neregistrovaného vozidla. Žalovaný výše uvedenou právní úpravou převozkou pro neregistrovaná vozidla zcela ignoroval a jejími odlišnostmi od úpravy standardní registrační značky vozidel registrovaných se vůbec nezabýval.
6. Žalobce správním orgánům dále vytkl, že nerozlišují mezi provozováním vozidla na pozemních komunikacích obecně na straně jedné (§ 38 zákona o „podmínkách provozu“) a jízdou dosud neregistrovaným vozidlem z místa prodeje do místa registrace na straně druhé (§ 38b zákona o podmínkách provozu), jako specifickým případem jízdy. Uplatňovat požadavky na umístění, viditelnost a čitelnost registrační značky vozidla registrovaného v registru silničních vozidel a provozovaného v běžném provozu na pozemních

komunikacích zcela mechanicky a striktně na převozku neregistrovaného vozidla, kterou je vybaveno prodejcem pro jízdu z místa prodeje do místa registrace, je dle žalobce nejen přepjatě formální, ale též v rozporu s konstrukcí aplikované právní úpravy, která určuje pro jízdu z místa prodeje do místa registrace speciální jednodušší pravidla ohledně označení takového vozidla, právě pro její zcela přechodný a účelově vázaný charakter. Správní orgány zcela opomenuly speciální právní úpravu převozky, ze které se zjevně podává, že převozka jako zvláštní registrační značka pro běžný provoz určena není, a právě proto nejsou požadavky na její zpracování a umístění, a tedy viditelnost a čitelnost, totožné s požadavky na standardní registrační značku registrovaného vozidla užívaného v běžném provozu.

7. Žalobce dále vyslovil nesouhlas se závěry správních orgánů, že účel převozky jako zvláštní registrační značky je totožný s účelem standardní registrační značky, tj. slouží k identifikaci registrovaného vozidla v běžném provozu. Díky směřování účelu standardní registrační značky a převozky správní orgány nesprávně až nesmyslně aplikovaly pravidla pro umístění a tvarové úpravy standardních registračních značek pro běžný provoz vozidel na zcela specifický a zákonem předvídaný a přísně časově a účelově limitovaný případ jízdy s neregistrovaným vozidlem z místa prodeje do místa registrace.
8. Žalobce rovněž vyslovil nesouhlas se závěry správních orgánů ohledně společenské škodlivosti předmětného jednání a zcela popřely zákonný koncept posuzování společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky jako materiálního korektivu jinak formálně pojaté konstrukce přestupku. Zdůraznil, že v daném případě šlo o jízdu s neregistrovaným vozidlem se špatně viditelnou převozkou v krátkém mezidobí tří pracovních dnů mezi koupí a registrací vozidla. Žalobce se v této souvislosti ohradil proti úvahám správních orgánů o možném páčání trestné činnosti za užití předmětného vozidla nebo přímo tímto vozidlem či dokonce o přímé hrozbě toho, že by se mohl pokusit z daného místa policistům ujet. Zdůraznil, že ani náznakem nezavdal žádnou příčinu k takovým spekulacím.
9. Žalobce dále namítal nesprávné vyhodnocení důkazů ohledně vlivu počasí a zašpinění zadního skla. Namítal, že vliv aktuálních klimatických podmínek a průběžného zašpinění během jízdy způsobeného vlhkostí spojenou s prachem na viditelnost a čitelnost převozky, nelze automaticky klást jemu za vinu a činit ho za ně objektivně odpovědným. Když si v pátek odpoledne 27. 11. 2020 přebíral předmětné vozidlo, doložil fotografiemi, že vůz byl zcela čistý. 30. 11. 2020 bylo oblačno s lehkými sněhovými srážkami a tenký film špíny na zadním skle předmětného vozidla byl vlhký a šel lehce setřít. Správní orgány zcela ignorovaly, že drobné částčky prachu odletující při jízdě za podobného počasí ve spojení s vlhkostí, zanášejí zejména zadní sklo vozidla. Termín „nános prachu“ zjevně neodpovídá ani pořízené fotodokumentaci z místa zastavení vozidla příslušníky Policie ČR.
10. Žalobce dále uvedl, že správní orgány nerozlišují mezi viditelností a čitelností standardní registrační značky nebo převozky za normálních povětrnostních a světelných podmínek a viditelností a čitelností při podmínkách zhoršených včetně případného znečištění zadního skla. Žalobce namítal, že zákon v žádném případě neukládá řidiči vozidla obecnou povinnost zajistit a udržovat čitelnost registrační značky na vzdálenost minimálně 40 m bez ohledu na další okolnosti, a to i ohledně zvláštní registrační značky – převozky, jejíž

viditelnost a čitelnost je podstatně menší, než u standardní registrační značky už z její povahy (prostý tisk na tvrdý papír).

11. Dle žalobce správní orgány vůbec nevyhodnotily fotografie, které předložil, a to primárně k posouzení otázky zavinění, tj. zda vůbec mohl předpokládat, že při jízdě do místa registrace bude převozka tak špatně viditelná a dále k prokázání toho, že převozka byla v době pořízení záznamu a fotografií vidět sice špatně, ale lépe než se podává ze záznamu a fotografií pořízených příslušníky policie.
12. Ve vztahu k přestupku uvedenému ve výroku II. žalobce namítal, že správní orgány zcela jednostranně vyhodnotily důkazy, a to oznámení přestupku, svědecké výpovědi zasahujících policistů P. a V., plánky místa, mapové výstupy a zvukový záznam z kamery policisty V. Oproti tomu veškerá jeho relevantní vyjádření a jím doložené fotografie označily jako účelové ve snaze se ze spáchání přestupku vyvinit nebo za pro věc nepodstatné a proto k nim prakticky nepřihlížely. Namítal rovněž nesprávné vyhodnocení rozporů v oznámení přestupku a výpovědích svědků. Konstatoval, že mu bylo oznámeno obvinění ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že měl při jízdě vozidlem držet v pravé ruce mobilní telefon. V oznámení přestupku z 30. 11. 2020 policisté skutek popsali tak, že během jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Svědek V. u jednání 3. 5. 2021 vypověděl, že řidič držel v obou rukou při řízení vozidla, za jízdy, mobilní telefon, obě ruce měl opřené v horní části volantu. Díval se do telefonu, měl ho v ruce. Svědek P. téhož dne vypověděl, že řidič držel v pravé ruce mobilní telefon, přičemž tento vedl k horní části volantu, kde oběma rukama asi začal psát. Obě ruce s telefonem měl opřené na horní části volantu. Z uvedeného je zřejmé, že policisté tak uvedli jiný popis skutku, než jak je skutek popsán v oznámení přestupku. Zároveň oba uvedli s pětiměsíčním odstupem v odlišnostech rozsahem mnohem podrobnější popis skutku, než v den, kdy k němu mělo dojít. K okolnosti, kdo řidiči sdělil podezření ze spáchání přestupku, svědek V. uvedl, že kolega (P.). Svědek P. sdělil, že kolega (V.). Tento rozpor označil správní orgán I. stupně za nepodstatný pro posouzení skutku. Přes námitku, že uvedený rozpor oslabuje věrohodnost výpovědí obou svědků, neboť okolnost, kdo z nich podezření z přestupku s žalobcem projednal, je svým významem zcela souměřitelná s tím, jaký popis skutku měl ten, kdo podezření z přestupku žalobci sděloval, vlastně uvést, resp. co mu na to žalobce sdělil, označil takový rozpor za nevýznamnou dílčí okolnost i žalovaný. Na dotaz, jak řidič reagoval na sdělení, že měl během jízdy držet v ruce mobilní zařízení, svědek V. odpověděl, že řidič uvedl, že žádné mobilní zařízení v ruce nedržel, že si mobil připojil na Bluetooth, že s přestupkem nesouhlasí. Svědek P. odpověděl, že neví, zda konkrétně řidič vyvracel držení telefonu v ruce při řízení vozidla, neboť s ním hovořil kolega. Veškeré rozpory či nejasnosti ve výpovědích svědků V. a P. správní orgány vyhodnotily tak, že vzhledem k množství zákroků si policisté některé okolnosti již nepamatují. K tomu, jak svědci V. a P. popsali přes odstup 5 měsíců skutek u jednání před správním orgánem, oproti tomu, co je uvedeno v oznámení přestupku, a k jeho námitkám ohledně těchto rozporů v popisu vytýkaného přestupkového jednání, se žalovaný ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, že některé zvláštní situace utkví člověku v paměti. Takový závěr žalovaného však nelze považovat za řádné vypořádání věcné a konkrétní námitky. Nesprávný je i závěr žalovaného ohledně shody popisu skutku policistů u ústního jednání s obsahem úředního záznamu. Tyto popisy se liší. Uvedený nesprávný závěr zpochybnil i sám žalovaný, když uvedl, že oznámení přestupku obsahuje pouze základní popis skutku, což je v rozporu s ust. § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky.

13. Žalobce rovněž namítal, že poté, co mu bylo sděleno podezření z přestupku spočívajícího v držení telefonu v ruce při jízdě, ohradil se proti tomu tvrzením, že má telefon připojený na Bluetooth a s přestupkem nesouhlasí. Závěr správních orgánů, že se ihned na místě při projednání přestupku nebránil a nevyjádřil se k němu, není správný. Jeho stanovisko je patrné i z dosud provedeného důkazu videozáznamem pořízeným svědkem V. i ze samotné výpovědi svědka V. Právě tato sporná záležitost, tedy to, že při jízdě vozidlem telefon v ruce nedržel, byla dle něho možnou příčinou rozepře s jedním ze zasahujících policistů. Poukázal na to, že reagoval na výpovědi svědků V. a P. dne 3. 5. 2021, kteří začali nově tvrdit, že měl při jízdě uchopit telefon do pravé ruky a pak do obou rukou opřených o volant. Právě tímto způsobem uchopil a zkontroloval telefon během zastavení na semaforu a před pokračováním v jízdě jej odložil. Dle jeho názoru je tak možným vysvětlením, proč jej policisté zastavili a tvrdili, že měl při jízdě telefon v ruce, právě okolnost, že jej viděli kontrolovat telefon při zastavení jeho vozidla na semaforu v jejich bezprostřední blízkosti. Ani před zastavením na semaforu, ani po opětovném rozjetí telefon v ruce či v rukou nedržel. To tvrdí od počátku. Zasahující policisté nechtějí uznat, že do zastavení na semaforu se o jím řízené vozidlo nezajímali a nepronásledovali je. Popudem k jeho zastavení byla až kontrola telefonu v bezprostřední blízkosti policejního auta na semaforu. Tomu nasvědčuje i skutečnost potvrzená svědkem P., že policisté před rozjezdem od semaforu žádným způsobem nedali najevo, že by vozidlo jím řízené pronásledovali nebo hodlali zastavit a zkontrolovat. Uvedené vyjádření a logické vysvětlení rozporů ve výpovědích svědků žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevyhodnotil, ani jej nevyslechl, což rovněž namítá. V této souvislosti se žalobce rovněž ohradil proti závěrům správních orgánů, že jeho tvrzení o zkontrolování telefonu při zastavení na semaforech má obstrukční a účelový charakter. Vyslovil názor, že je naopak logickou reakcí na nové tvrzení policistů, že měl nejenom za jízdy držet telefon nejprve jednou rukou, pak dvěma rukama, ale též, že se měl při jízdě vozidlem o volant pouze opírat. Namítal, že závěry správních orgánů jsou založeny výlučně na výpovědi zasahujících policistů, přičemž minimálně u svědka V. nelze z jeho chování vyloučit účelovost, určité negativní zaujetí vůči němu, a to už z toho důvodu, že jím pořízený záznam poskytl správnímu orgánu až na výzvu, a to pouze 5 minutový záznam, který obsahuje logicky nevysvětlitelné vyhledávání vozidla v registru silničních vozidel v době, kdy již předložil doklady včetně kupní smlouvy od vozidla policistům a ti to vozidlo identifikovali a o převozce umístěné ve vozidle věděli, tudíž museli vědět i to, že jde o vozidlo dosud neregistrované a v databázi je tak vyhledat nelze.
14. Žalobce dále namítal nezákonné vypořádání námítky podjatosti žalovaným. Konstatoval, že v odvolání jasně a srozumitelně uvedl okolnosti a časový okamžik, jak a kdy se o možné podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodující v I. stupni dozvěděl a tuto řádně a včas namítl. Žalovaný ohledně námítky podjatosti uvedl pouze obecný závěr o její opožděnosti i nedůvodnosti s tím, že námitku vznesl až téměř dva měsíce poté, co mu bylo doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a že neprokázal vztah oprávněné úřední osoby k jeho osobě a jedná se o prosté tvrzení, které není ničím doloženo. Konstatoval rovněž, že nestandardní přístup úřední oprávněné osoby nevyplývá ani z obsahu spisu. Vyhodnocení námítky podjatosti je nezákonné. Poukázal na to, že námitku podjatosti lze uplatnit kdykoli se o důvodu podjatosti účastník dozví, nikoli pouze při zahájení řízení. Zdůraznil, že námitku podjatosti doložil konkrétními okolnostmi a navrhl důkazy k jejich prokázání. Odkázal rovněž na samotné vyjádření oprávněné úřední osoby. Žalobce uvedl, že ke zpochybnění nestranného a standardního přístupu oprávněné úřední osoby a jejího

vyjádření ohledně toho, že jej vůbec nezná, tvrdil, že jej Mgr. A. M. kontaktovala telefonicky z označené účastnické stanice na jeho telefonním čísle uvedeném v žalobě již dne 6. 1. 2021 a dotazovala se jej v tom smyslu, zda by akceptoval nejnižší možný trest, což jej překvapilo, protože přestupkové řízení proti němu nebylo tehdy ani zahájeno. V rámci rozhovoru sdělil této oprávněné úřední osobě svoji doručovací adresu v Paskově, na což oprávněná úřední osoba reagovala prohlášením, že ví, že to tam zná.

15. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním námitkám odkázal na své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, jejichž podstatnou část v písemném vyjádření citoval.
16. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 30. 11. 2020 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož dne 30. 11. 2020 ve 12:30 hodin žalobce jako řidič vozidla Toyota, zvláštní registrační značka X v Ostravě na ulici Plzeňská č. 28, držel během jízdy v ruce hovorové zařízení. Dále bylo zjištěno, že zvláštní registrační značka (převozka) není čitelná, byla umístěna tak, že byla znemožněna její čitelnost. Řidič porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona a dále porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se do oznámení přestupku nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Oznámení přestupku sepsal policista pprap. R. V. Policista R.V. sepsal dne 30. 11. 2020 úřední záznam, v němž konstatoval, že dne 30. 11. 2020 ve 12:30 hodin stála motorizovaná hlídka ve složení pprap. V. a pprap. P. na parkovišti na ulici Plzeňská 28 naproti restaurace Helbich kolmo k vozovce. Při výkonu služby ve 12:30 hodin si všimli jedoucí černé dodávky Toyota, vozidlo jelo ze směru od Bělského lesa směrem k Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih. Řidič za jízdy při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení a v levé ruce vrchní část volantu. Následně přiložil pravou ruku s hovorovým zařízením k levé na vrchní část volantu. Okno spolujezdce, přes které hlídka viděla řidiče, bylo průhledné, nelesklo se a obloha byla jasná, tudíž byl řidič viděn zřetelně a ve vozidle byl sám. Hlídka vyjela za řidičem této dodávky, která neměla umístěny tabulky registrační značky, v důsledku čehož policisté vyloučili jakoukoliv možnou záměnu řidiče i vozidla. Řidiče zastavili na ulici Plzeňská u sjezdu na ulici Ruskou. Policista V. přistoupil k vozidlu, přičemž na vzdálenost cca 50 cm od zadní části zastaveného vozidla viděl, že za ztmaveným a znečištěným sklem je umístěna zvláštní registrační značka. Nečistotu musel nejdříve odstranit, aby bylo možné znění zvláštní registrační značky přečíst. Na výzvu řidič předložil občanský průkaz, řidičský průkaz a zelenou kartu. V osobě řidiče byl ztotožněn žalobce. Zvláštní registrační značka obsahovala údaj X. Řidiči bylo sděleno, že během jízdy je zakázáno manipulovat nebo držet hovorové zařízení v ruce a že během jízdy držel hovorové zařízení v pravé ruce a poté v obou rukou opřených o volant, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Řidič sdělil, že si toho není vědom a také že nic nadržel, s projednáním přestupku na místě nesouhlasí a jde se spojit s právníky. Řidiči bylo

rovněž sděleno, že převozní registrační značka není čitelná, protože je umístěna tak, že je znemožněna její čitelnost, a to za ztmaveným oknem pokrytým nečistotou. Na toto upozornění reagoval řidič prohlášením, že jej policisté šikanují a pohrozil jim právní dohrou. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku, které řidič odmítl podepsat. Na místě šetření přestupku byla pořízena fotodokumentace. V době spáchání přestupku byl motor služebního vozidla vypnut a záznamové zařízení tak v danou chvíli nebylo funkční.

19. Součástí spisové dokumentace jsou černobílé fotografie pořízené policisty, z nichž je zřejmé, že na předmětném vozidle Toyota nejsou umístěny v přední ani zadní části tabulky registrační značky. Z fotografií je zřejmé, že zvláštní registrační značka umístěná za ztmaveným sklem, které je navíc znečištěné, není čitelná. Ve spise je rovněž evidenční karta řidiče žalobce R. O., ve které má žalobce 36 záznamů přestupků, dále karta vozidla, jemuž byla registrační značka přidělena 2. 12. 2020, a to RZ X. Spis obsahuje rovněž sdělení Magistrátu hl. města Prahy ze dne 3. 2. 2021, dle něhož zvláštní registrační značka X byla přidělena společnosti Autobond Group, a. s. Ze sdělení této společnosti plyne, že platnost této zvláštní registrační značky byla stanovena do 11. 12. 2020.
20. Ze správních spisů se dále podává, že dne 12. 4. 2021 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení o předmětných přestupcích a předvolání k ústnímu jednání na 3. 5. 2021. K ústnímu jednání se žalobce omluvil. Přítomná byla jeho zástupkyně. Správní orgán I. stupně vyslechl svědky policisty D. P. a R. V. Co se týká zjištění z výpovědí svědků, ta jsou uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v rozhodnutí žalovaného. Zjištění korespondují s obsahem správního spisu a soud proto v podrobnostech na tato zjištění odkazuje. Oba svědci rovněž u ústního jednání provedli nákres místa a způsobu spáchání přestupků. Tyto nákresy jsou rovněž součástí správního spisu. Správní orgán I. stupně rovněž zajistil od Policie ČR kamerový záznam z osobní služební kamery svědka V. a barevné provedení již dříve doložených fotografií, z nichž je zřejmé, že zvláštní registrační značka není na předmětném vozidle při běžných klimatických podmínkách vůbec viditelná ze vzdálenosti cca 1 m. Ze záznamu kamery policisty V. vyplývá, že pro sledování předmětných přestupků byly vhodné klimatické podmínky, viditelnost byla velmi dobrá. Policista v průběhu šetření předmětných přestupků přistupuje k vozidlu Toyota, na němž není ani z bezprostřední blízkosti vidět žádná registrační značka, zadní sklo vozidla je ztmavené, černé, lesklé, neprůsvitné, navíc pokryté nánosem suchého prachu. Policista se pokouší vozidlo lustrovat, znaky registrační značky z bezprostřední blízkosti rozpoznat, což se mu nedaří. V čase 1:07 záznamu policista V. vyhotovuje fotodokumentaci přední části předmětného vozidla. Fotografie jsou součástí správního spisu. Oba policisté se v čase 1:24 záznamu pokoušejí z bezprostřední blízkosti rozlišit jednotlivé údaje na zvláštní registrační značce. V čase 1:27 záznamu policista P. zbavuje zadní sklo nánosu zaschlého prachu a až poté je z bezprostřední blízkosti možné registrační značku přečíst. Řidič je po celou dobu uvnitř ve vozidle, s hlídkou nekomunikuje. V čase 3:46 záznamu policista V. přistupuje k řidiči, který s ním nadále nekomunikuje a ve vozidle vede hovor přes handsfree s právní zástupkyní a je slyšet, jak ta mu sděluje, že mu může být uložena pokuta do výše 1 000 Kč nebo může jít do správního řízení, kde mu hrozí pokuta 1 500 až 2 000 Kč. Zástupkyně řidiči doporučuje, aby nic nepodepisoval s tím, že telefon nedržel. Co se týká dalších zjištění z této komunikace, soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tato zjištění korespondují s předmětným záznamem z kamery. Ze spisu se dále podává, že zástupce žalobce do spisu doložil barevné fotografie pořízené žalobcem, na nichž je zachyceno předmětné vozidlo Toyota, přičemž z těchto fotografií je zřejmé, že zadní část vozidla byla fotografována za silného slunečního svitu

dopadajícího právě na zadní část vozidla, za jehož sklem je umístěna zvláštní registrační značka, která je z bezprostřední blízkosti čitelná a viditelná. U ústního jednání dne 12. 5. 2021 správní orgán provedl důkaz oznámením přestupku, černobílou fotodokumentací, pláňky místa spáchání přestupků, dále důkaz fotodokumentací doloženou žalobcem, resp. jeho zástupcem, mapovým výstupem se zákresem, záznamem ze služební osobní kamery policisty V. a barevnou fotodokumentací pořízenou Policií ČR. Správní orgán dále sdělil obsah dalšího spisového materiálu, a to oznámení přestupků, úřední záznam pprap. V., výpis z evidenční karty řidiče, výpis z centrálního registru obyvatel, šetření ke zvláštní registrační značce, sdělení o platnosti zvláštní registrační značky, výpis z centrálního registru vozidel.

21. Správní orgán I. stupně po ústním jednání dne 12. 5. 2021 správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval a následně vydal dne 18. 5. 2021 rozhodnutí č. j. SMO/264758/21/DSC/Mich, jímž žalobce uznal vinným tím, že 1. dne 30. 11. 2020 kolem 12:30 hodin v Ostravě – Zábřehu na ulici Plzeňská č. 28, u restaurace Helbich, ve směru jízdy k Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih, jako řidič v provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo tovární značky Toyota, jehož tabulka zvláštní registrační značky X, byla nečitelná, konkrétně umístěna za ztmaveným sklem tak, že byla podstatně ztížena až znemožněna její čitelnost. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ust. § 32 odst. 2 vyhl. č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, čímž spáchal z nedbalosti přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu. 2. dne 30. 11. 2020 kolem 12:30 hodin v Ostravě – Zábřehu na ulici Plzeňská č. 28, u restaurace Helbich, ve směru jízdy k Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih, jako řidič v provozu na pozemních komunikacích při řízení motorového vozidla tovární značky Toyota, zvláštní registrační značky X (při jízdě vozidlem), v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu držel v pravé ruce mobilní telefon. Tímto jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal úmyslně přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle § ust. 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta v částce 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 8. 2021 č. j. MSK 76468/2021. Odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
22. Podle § 14 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen úřední osoba), u níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
23. Podle ust. § 14 odst. 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl,

ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen představený).

24. Zásadní je včasnost námitky podjatosti, kterou v tomto případě nelze konstatovat. O tom, kdo je oprávněnou úřední osobou byl žalobce seznámen okamžikem doručení oznámení o zahájení řízení dne 12. 4. 2021. Ze správního spisu vyplývá, že námitku podjatosti vznesl žalobce až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně 8. 6. 2021, tedy nikoliv bezodkladně. V rámci námitky podjatosti sdělil, že 2. 6. 2021 si na základě rozhovoru s panem O. P. uvědomil, že si byli s oprávněnou úřední osobou představeni již v roce 2017 a že se jedná o sousedku žijící v nedaleké blízkosti jeho bydliště v Paskově, v žalobě proti rozhodnutí žalovaného pak zmiňuje, že jej paní Mgr. A. M., oprávněná úřední osoba měla kontaktovat telefonicky již dne 6. 1. 2021. Jestliže se žalobce prokazatelně o tom, že bude o věci rozhodovat oprávněná úřední osoba Mgr. A. M., dozvěděl okamžikem doručení oznámení o zahájení řízení dne 12. 4. 2021 a současně tvrdí, že si představeni měli být osobně v roce 2017, a že údajně jej oprávněná úřední osoba měla telefonicky kontaktovat ještě před zahájením řízení v jeho přestupkové věci již 6. 1. 2021, jedná se zcela zjevně o námitku opožděnou. Soud současně souhlasí s žalovaným, že námitka podjatosti nebyla ani důvodná. Soud jednak sdílí názor žalovaného, že z obsahu spisu nevyplývá žádný nestandardní postup oprávněné úřední osoby a žalobce ani neprokázal, že by oprávněná úřední osoba byla v nějakém poměru k žalobci. Oprávněná úřední osoba se písemně k námitce podjatosti vyjádřila tak, že žalobce osobně nezná, nikdy jí nebyl představen a nikdy s ním nemluvila. Osoby jménem D., D. či P. nezná, nikdy s nimi nehovořila. Na výsledku řízení nemá žádný zájem. Po zahájení řízení ji v dané věci kontaktoval její finanční poradce pan P., který žádal, aby skutek žalobce nebyl projednán, totožně jako policista z Dopravního inspektorátu v Ostravě – Vítkovicích, jehož jméno nezná. Z těchto skutečností dle názoru soudu rozhodně nelze dovodit poměr oprávněné úřední osoby k žalobci či věci samé nebo její zájem na výsledku řízení, pro něž by bylo lze pochybovat o její nepodjatosti. Soud je toho názoru, že žádné okolnosti, na základě kterých by bylo možné pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby v daném případě, nebyly shledány. Soud současně zdůrazňuje, že zákonným důvodem pro vyloučení oprávněné úřední osoby není procesní postup či rozhodovací činnost této oprávněné úřední osoby.
25. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
26. Podle ust. § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla.
27. Podle ust. § 32 odst. 2 vyhl. č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů, tabulka s registrační značkou se tvarově upravuje pouze podle místa, na kterém je umístěna tak, aby úpravou byla zachována její čitelnost. Tabulka s registrační značkou, s výjimkou registrační značky pro mopedy, má být v čistém stavu za nesnížené viditelnosti čitelná na vzdálenost nejméně 40 m.

28. Podle ust. § 33 odst. 5 vyhl. č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů, tabulka se zvláštní registrační značkou pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla se umísťuje na silničním vozidle jen vzadu. Podle odst. 6 téhož zákonného ustanovení, pro umístění tabulky se zvláštní registrační značkou pro manipulační provoz, zvláštní registrační značkou pro zkušební provoz a zvláštní registrační značkou pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla se použije § 32 odst. 2 obdobně.
29. Co se týká přestupku ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu, krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů listinných, kamerového záznamu a svědectví policistů, žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. Krajský soud zastává názor, že správní orgán I. stupně obstaral dostatečně důvěryhodné důkazy, z nichž správní orgány posléze vycházely při posouzení věci a postupovaly tak v souladu se zásadou materiální pravdy. Správní orgány posoudily provedené důkazy v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Závěry skutkové i o právní kvalifikaci považuje soud za správné a správní orgány je náležitě odůvodnily. Oznámení přestupku, fotografie, kamerový záznam a výpovědi policistů zcela jednoznačně prokazují, že zvláštní registrační značka umístěná za zadním ztmaveným sklem vozidla nebyla čitelná. Tato skutečnost je zřejmá zejména z pořízené fotodokumentace a kamerového záznamu z osobní kamery svědka policisty V. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že převozku má mít řidič vozidla umístěnou tak, aby byla čitelná, přičemž registrační značkou se ve smyslu § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 33 vyhl. č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, rozumí i zvláštní registrační značka. Ust. § 33 odst. 6 pak výslovně stanoví, že pro umístění tabulky se zvláštní registrační značkou pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla se použije § 32 odst. 2 obdobně, což tedy ve shodě se závěry správních orgánů, i dle názoru soudu znamená, že i tato zvláštní registrační značka musí být v čistém stavu za nesnížené viditelnosti čitelná na vzdálenost nejméně 40 m. Smyslem povinnosti umístit na vozidlo tabulku registrační značky, a tedy i zvláštní registrační značky a udržovat ji čitelnou, tkví v zájmu na snadné identifikaci vozidla, přičemž na tom nemění nic ta skutečnost, že účel zvláštní registrační značky je pouze krátkodobý. Za podstatnou soud považuje tu skutečnost, že zvláštní registrační značka byla umístěna za ztmaveným sklem a již z tohoto důvodu nebyla splněna podmínka zachování její čitelnosti, kdy má být i za nesnížitelné viditelnosti i zvláštní registrační značka čitelná na vzdálenost nejméně 40 m. Z provedených důkazů je zřejmé, že zvláštní registrační značka nebyla čitelná v podstatě vůbec, a to ani ve chvíli, kdy policisté byli přímo před vozidlem. Nečitelnost zvláštní registrační značky, ani v situaci, kdy policisté stáli přímo před vozidlem, pak byla umocněna znečištěním zadního skla, přičemž se jednalo o zaschlou vrstvu prachu, jak správně uvedl správní orgán I. stupně, nikoliv o čerstvý stříkanec bláta, nános sněhu při silném sněžení apod. Je třeba ovšem zdůraznit, že znečištění skla nebylo příčinou neviditelnosti zvláštní registrační značky, nýbrž ta skutečnost, že registrační značka byla umístěna za ztmaveným sklem. Dle názoru soudu je tak nadbytečné zabývat se tím, kdy a jakým způsobem ke znečištění zadního skla vozidla došlo. Ve shodě se správními orgány také soud považuje za irelevantní tvrzení žalobce, že vozidlo převzal v autosalonu bez nečistot na sklech a že to byl prodejce, kdo zvláštní

registrační značku umístil na obvyklém místě vzadu vlevo. Je to provozovatel silničního vozidla, kdo odpovídá za vozidlo, které řídí, nikoliv prodejce vozidla, a je tedy odpovědností provozovatele zajistit, aby zvláštní registrační značka – převozka byla umístěna způsobem umožňujícím identifikaci vozidla. Soud v podrobnostech odkazuje na závěry správních orgánů obou stupňů v jejich rozhodnutích, neboť s těmito závěry se zcela ztotožňuje.

30. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že formu zavinění u přestupku žalobce dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu (výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně), posoudily jako zavinění nedbalostní, přičemž tyto závěry správní orgán I. stupně přezkoumatelně odůvodnil na str. 8 – 9 rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 9 vyslovil souhlas s právními úvahami správního orgánu I. stupně ohledně zavinění a výslovně na závěry správního orgánu I. stupně odkázal. Kritériem pro posouzení toho, zda jde o nedbalost nebo o jednání nezaviněné, je zachování potřebné míry opatrnosti. Soud souhlasí se správním orgánem I. stupně, že žalobce jako řidič měl provést kontrolu předmětného vozidla, mohl řídit pouze vozidlo, které je v běžném provozu identifikovatelné a jestliže dospěl k názoru, že umístění zvláštní registrační značky z vnitřní strany vozidla za ztmaveným sklem prodejcem je dostačující, jak uvedl správní orgán I. stupně na str. 9 rozhodnutí a současně zdůraznil, že zvláštní dopravní značka na místě skutku ani po odstranění nečistoty na zadním skle v prostoru zvláštní registrační značky nebyla viditelná ani na vzdálenost cca 50 cm, pak všechny tyto okolnosti i dle názoru soudu hovoří o existenci nedbalostního zavinění. Své závěry správní orgán I. stupně přezkoumatelně uvedl na str. 9 a 11. Soud proto považuje za nedůvodnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti závěru správních orgánů o nedbalostním zavinění. V této souvislosti soud neshledává důvodnou ani žalobní námitku žalobce, že správní orgány nevyhodnotily fotografie, které předložil. Opak je pravdou. Správní orgán I. stupně se těmito důkazy předloženými žalobcem zabýval na str. 9 rozhodnutí. V případě přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu (výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byla míra zavinění správním orgánem přezkoumatelným způsobem vyhodnocena na str. 11 a 17 jako minimálně nedbalost nevědomá. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že závěry správních orgánů o nedbalostním zavinění jsou nepřezkoumatelné. Předně je třeba konstatovat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán I. stupně, tedy minimálně se jednalo o nedbalost nevědomou, k čemuž uvedl, že žalobce, který tvrdil, že nevěděl, že umístění a viditelnost zvláštní registrační značky na vozidle, jež hodlá řídit, jsou nedostatečné, poznamenal, že je možné, že tedy žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, poněvadž, jak uvedl, se spolehnul na to, že zvláštní registrační značka byla na vozidlo vydána, umístěna prodejcem a toto se mu jevilo dostatečným, nevěděl tak, jak uvedl, že identifikace vozidla v běžném provozu byla takovým způsobem nedostatečná, přestože vozidlo nebylo vůbec identifikovatelné v běžném provozu, ačkoliv tak ke svým okolnostem a osobním poměrům řidič motorového vozidla se znalostí zákona o silničním provozu o této skutečnosti vědět měl a mohl.
31. Nedůvodnými soud shledává i námitky žalobce, které se vztahují k posouzení materiální stránky přestupku ze strany správních orgánů. Správní orgán I. stupně se materiálním znakem předmětného přestupku zabýval detailně na str. 11 a 17, na kteréžto závěry soud, protože se s nimi ztotožňuje, odkazuje. Žalovaný své závěry pak uvedl na str. 10 – 11

napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí se správními orgány, že skutková podstata předmětného přestupku nerozlišuje, za jak dlouho řidič vozidlo registroval, neboť podstatné je, že vozidlo nemělo registrační značku čitelnou, tedy nejednalo se o situaci, že by registrační značka nebyla již platná. Soud rovněž sdílí názor, že podstatnou je ta skutečnost, že v daném případě při konkrétní jízdě byla zcela znemožněna identifikace předmětného vozidla v běžném provozu. Jestliže správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že materiálním znakem tohoto přestupku je zájem společnosti na spolehlivé identifikaci vozidla, která je podstatná, jak v případě páchaní přestupků vozidly, tak trestných činů, přičemž uvedl konkrétní případy, nelze mu v tomto směru nic vytknout, neboť se tímto snažil vysvětlit společenskou škodlivost daného jednání. Správní orgány v rozhodnutích v žádném případě neuvedly, že by se snad žalobce snažil policistům ujet nebo páchat trestnou činnost.

32. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
33. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
34. Co se týká přestupku ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, pak ani zde soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů listinných a svědeckv policistů, žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu.
35. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. V rozsudku č. j. 6 As 22/2013-27 Nejvyšší správní soud učinil závěr, že rozpory ve výpovědích samy o sobě (nejsou-li zjištěny též jiné skutečnosti svědčící o zájmu policistů na určitém výsledku správního řízení), jsou sice způsobilé otrást věrohodností policistů jako svědků, musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí.
36. Soud zastává názor, že žalobcem tvrzené rozpory ve výpovědích policistů – svědků a oznámení přestupků, jsou zčásti zdánlivé a zčásti pak nepodstatné. Soud souhlasí s žalovaným, že oznámení přestupku ze své podstaty obsahuje pouze základní popis

přestupkového jednání a není koncipováno tak, aby v něm byly obsaženy všechny detaily. Oba policisté zcela shodně vypověděli, že při stání ve služebním vozidle a sledování silničního provozu dne 30. 11. 2020 naproti restaurace Helbich v Ostravě, kdy se nacházeli 1,5 m od pozemní komunikace, při dobrém výhledu na projíždějící vozidla, spatřili ze vzdálenosti do 10 m řidiče černé dodávky jedoucího od Krmelína k Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih. Svědek P. viděl, jak řidič drží v pravé ruce mobilní telefon, ten pak vedl k horní části volantu, kde si začal oběma rukama psát, obě ruce s telefonem měl opřené v horní části volantu. Svědek V. vypověděl, že řidič předmětného vozidla v obou rukou držel za jízdy mobilní telefon, ruce měl opřené v horní části volantu, díval se do telefonu. Poté za řidičem vyjeli. Řidič byl ve vozidle sám. Pokud svědek V. v samotné svědecké výpovědi vynechal v rámci popisu skutku tu okolnost, že žalobce držel mobilní telefon za jízdy nejprve v pravé ruce a až pak vedl telefon k horní části volantu, obě ruce s telefonem měl opřené v horní části volantu, tak nelze z daných okolností dovozovat nevěrohodnost výpovědi svědků, neboť se nejedná o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje. Soud zastává názor, že výpovědi policistů lze označit za dostatečně konzistentní a jejich svědectví tudíž za věrohodná. Naopak nevěrohodnost obrany žalobce zakládá fakt, že svou verzi události neuplatnil od samého počátku, do oznámení přestupku se vůbec nevyjádřil a oznámení přestupku odmítl podepsat. Dle názoru soudu mezi výrokem rozhodnutí a podklady pro rozhodnutí není dán žádný rozpor. Skutečnost, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení, byla prokázána bez důvodných pochybností. Oba policisté shodně vyloučili možnost, že by žalobce viděli držet v ruce mobilní telefon až na semaforu. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že ani Bluetooth ve vozidle nevylučuje možnost, že řidič drží v ruce mobil. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že jeho stanovisko je patrné i z videozáznamu pořízeného svědkem V. i z jeho výpovědi, pak k tomu je nutno uvést, že z výpovědi svědka V. skutečně bylo zjištěno, že žalobce na místě samém sdělil policistům, že mobilní zařízení v ruce nedržel a že si mobil připojil na Bluetooth, ovšem skutkovou verzi tvrzenou v žalobě, že držel telefon v ruce až při stání vozidla v křižovatce, na místě samém policistům neuvedl, takto se nevyjádřil ani do oznámení přestupku a tvrzení žalobce tak soud považuje za nevěrohodné. Soud uzavírá, že výpovědi policistů lze označit za dostatečně konzistentní a jejich svědectví tudíž za věrohodná. Současně je nutno zdůraznit, že u nich nebyl zjištěn žádný motiv, než prostý výkon služby, nebyla zjištěna ani neadekvátní míra horlivosti v postupu policistů či nějaké šikanózní jednání z jejich strany. Krajský soud má za to, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, skutkový stav v dané věci byl provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu dostačujícím pro závěr o spáchání přestupku. Správní orgány se zcela dostatečně v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Nedůvodná je i námitka žalobce, že žalovaný nenařídil ústní jednání. Žalovaný nemá povinnost nařídit ústní jednání. Dle § 80 odst. 2 z. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, jeho nařízení je na požádání obviněného nutné pouze tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, případně je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Žádná z těchto situací však nenastala.

37. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.02.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně